

Introducció

El Park Güell està al

Carrer d'Olot, s/n. Avda. Del Carmel, s/n.

Gaudí tingué un bon col·laborador com ho fou Josep M Jujol que en un devessall de fantasia creadora s'estén per la superfície del banc en el qual, a més a més, figuren incises inscripcions d'un himne marià fetes pel col·laborador, autor igualment dels <collages> de fragments de vidre i porcellana a les voltes esfèriques del temple dòric. Son coses que trobarem més endavant.

Al parc hi podem trobar moltíssimes coses interessants, que estan explicades al llarg del treball. Hi ha poques coses a les que no li hagi tret el simbolisme, com la casa-mostra Gaudí, o l'altra casa que està habitada.

Paraules del text

Geometria reglada: de la superfície que té la propietat que per a cada punt d'ella hom pot traçar una recta totalment continguda sobre la superfície, com és el cas de les superfícies còniques i cilíndriques.

Helicoide: superfície la generatriu de la qual es mou recolzant sobre una hèlix fixa.

Hiperbòlic, -a: relatiu o pertanyent a la hipèrbole. (aeron/mar) dit del sistema de radionavegació que determina la posició de la nau en funció de la diferència de distància a dos o més punts fixos on hi ha emissors sincronitzats, les quals determinen una xarxa d'hipèrboles que permet de fixar la posició. (mat) relatiu o pertanyent a les funcions hiperbòliques. (ret) que enclou una hipèrbole.

Guerxes (Saboga): gènere de peixos de l'ordre dels *clupeïformes* de forma semblant a la de la sardina, però que pot atènyer 50 cm o més de llargada i 3 Kg de pes, de dors verd blavós o gris verdós amb flancs argentats i carena dentada ventral visible. Habita a la mar i a l'aigua dolça, Peix molt apreciat per la seva carn, és distribuït per l'Atlàntic nord oriental i la Mediterrània occidental. Efectuen migracions del mateix tipus que les del salmó i desenvolupen llur cicle totalment en l'aigua dolça (en certs llacs alpins). Les espècies més importants e conegudes són *Alosa alosa* i *Alosa finta*.

Paraboloide: superfície de segon grau o quàdrlica que, en ésser tallada en qualsevol del seus punts per un pla adequat, dóna una paràbola.

Paraboloide de revolució: paraboloide que és generat per una paràbola que gira entorn del seu eix de simetria.

Paraboloide el·líptic: la intersecció del qual amb un pla que contingui l'eix de simetria és una paràbola, mentre que la intersecció amb un pla perpendicular a l'anterior dóna una el·lipse.

Paraboloide hiperbòlic: la intersecció del qual amb un pla que contingui l'eix de simetria és una paràbola i la intersecció amb un pla perpendicular a l'anterior és una hipèrbole.

Púrpura: color vermell fort, tirant a violat.

Escarlata: vermell entre carmesí i grana

Antoni Gaudí

Al principi Gaudí anava pregonant catòlic, fins a copsar el sentit franciscà de la vida. Després d'obtenir el títol d'arquitecte, freqüentava el teatre Liceu, vestia amb elegància i visitava les obres sense baixar del cotxe. Més tard va dur un existència gairebé d'ermità, vivint amb extrema modèstia. Primer va viure al carrer del Call, nº 11, 3r, prop de la plaça de Sant Jaume, i després, al carrer de la Diputació i al del Consell de Cent, en pisos gens luxosos, va acabar vivint al 1906, a la caseta del parc Güell, projectada per Francesc Berenguer, (on primer hi va viure el comte Güell). S'hi instal·lar amb el seu pare i la seva neboda Rosa, on moriren, primer Francesc Gaudí i Serra, l'any 1906, i després la neboda, Rosa Egea i Gaudí, el 1912. Gaudí i seguí vivent fins a vuit mesos abans de la seva mort, poc abans anar a viure a la Sagrada Família, on i dormia en un modest llit al costat de l'obra.

Opisso recorda en un article al Brusi el terrible dejuni penitencial de Gaudí durant la Quaresma del 1898, il·lustrant el text amb un esfereïdor dibuix en què es veu l'arquitecte gairebé cadàver damunt del llit, cobert amb un mantell arrugat, i en una cambra on l'empaperat dels paraments penja, esquíat i fet malbé.

Tingueren cura de l'arquitecte unes monges carmelitanes, que van explicar més tard la gran pobresa i senzillesa amb què visqué sempre Gaudí.

L'arquitectura ha estat considerada con la primera de les belles arts des de l'antigor i també com una ciència, en especial des que la tecnologia ha envaït els dominis de la construcció.

Per aquesta raó, l'arquitecte ha estat considerat ensems con a tècnic i artista, és a dir, <<l'home que construeix segons el dictat del sentiment artístic, amb l'ajut de la tècnica per tal d'assegurar l'estabilitat de l'edifici>>.

Gaudí va més enllà d'aquest concepte i, prenent com a model la natura, que definí com el gran llibre on l'arquitecte va aprendre i estudiar, solucionà els problemes constructius amb originalitat; no tan sols els edificis, sinó també els dels més petits detalls de la decoració i els objectes d'ús diari.

Feia arquitectura sempre, tant si dibuixava una façana com si projectava un picaporta o un forrellat.

Observà que la naturalesa utilitza milers de formes diferents; però que amb molta freqüència emprava formes que podien classificar-se dins d'una classe especial de geometria que se'n diu geometria de la línia recta.

Aquesta geometria reglada estudia formes tridimensionals, és a dir formes en l'espai, compostes únicament amb línies rectes.

Les formes guexes més elementals de la geometria reglada són l'helicoide, l'hiperboloide i el paraboloid hiperbòlic.

El paraboloid hiperbòlic és generat per dues rectes fixes en l'espai i no paral·leles, i una tercera recta que rellisca damunt les altres dues, que s'anomenen directrius, mentre la tercera és la generatriu.

De paraboloides hiperbòlics, n'hi ha quatre a cada mà, puix que cada parella de metacarpis humà, es poden trobar tota mena de formes guexes. Mentre que les formes habituals de la geometria grega eren aplicades a l'arquitectura, a cubs, a esferes, a prismes o piràmides, no s'hi troben mai.

El secret de l'art de Gaudí radica en el fet d'haver entès la saviesa de la natura i haver estat capaç de seleccionar, d'entre les infinites formes que s'ofereixen a la contemplació de l'home, les més adients i prosperes a les que componen el cos humà i l'entorn natural de l'home. Per a arribar a aquesta síntesi feia falta una gran imaginació, que Gaudí posseï en grau superlatiu, per més que ell deia que tenir imaginació és un do de Déu, i no pas un mèrit propi de l'artista.

Parlar d'un artista vol dir parlar d'un home i també d'un creador. Són dues personalitats confoses in una sola

figura.

El Gaudí arquitecte no és pas un inconegut. La seva fama arriba arreu del món, i cada dia augmenta el nombre de llibres i articles que parlen de la seva arquitectura.

Conegut, però, no vol dir pas comprès.

La manera de construir de Gaudí és basa en la regla de unitat per la meitat dos terços, una regla molt particular i que durant molt de temps va ser un misteri i consegüentment, el fet que hagin opinat i àdhuc escrit i publicat sobre l'arquitectura de Gaudí.

Si en l'arquitectura hi ha confusió, quan es parla de l'home apareix un reguitzell d'invencions, interpretacions i afirmacions gratuïtes que fan escriure d'escaltar.

Hi ha unes raons que ens expliquen aquests fets. Gaudí fou una persona hermètica, que només parlava, i molt, d'arquitectura, però que servà amb tota cura la seva intimitat.

Home introvertit, tímid, orgullós enèrgic, d'un geni terrible, va viure de manera que la seva humanitat només ha pogut ésser interpretada pels bolígrafs de manera fragmentària, i de vegades contradictòria.

Des d'aquells que sentiren pel mestre una veneració gairebé religiosa, fins el que menysprearen o ignoraren, hi ha tota una escala de valoracions psicològiques de Gaudí. Àdhuc hi ha estudis mèdics que intenten explicar la idiosincràsia d'aquell home de cos dèbil, menut, i d'ulls blaus de penetrants llambregades.

Gaudí afirmava que tenia molta imaginació, però no gens de fantasia, puix que la fantasia és cosa irracional i delirant, i que no té res a veure amb la realitat, mentre que la imaginació vol dir solament <<saber veure les coses en tres dimensions i extreure, mitjançant l'observació de les plantes, les flors, les muntanyes i els animals, àdhuc, l'home, les formes més racionals i escaients>>.

Però Gaudí no es detingué en aquest punt, sinó que recobrí l'esquelet de la seva arquitectura, compost de les formes més adients i lògiques, amb la decoració naturalista més exuberant i esplèndida. Deia que era com l'heura que vesteix de gala el tronc de l'arbre.

Tan allunyat del concepte de l'arquitectura de la seva època, arribà un moment que Gaudí no tingué res a veure no amb els altres arquitectes, ni amb els corrents arquitectònics que li foren contemporanis.

A partir de 1914 no va voler treballar en cap altra obra, e s'hi dedicà de ple a la Sagrada Família

A la vesprada del 7 de juny de 1926, un ancià jeia al terra després d'haver estat colpejat per un tramvia en el cruament de la Gran Via del carrer Bailen. Sense documents, amb senzills vestimentes y un llibre d'Evangelis com úniques pertinences, fou ingressat a l'hospital de la Santa Creu, com indocumentat. Així moria Antoni Gaudí.

Al avançar la nit, las personalitats mas rellevants desfilaren per l'hospital. Milers de persones formaren llargues cues per oferir-li el seu homenatge i el seu últim adéu. Més tard, fou enterrat a la cripta de la Sagrada Família.

On va estudiar

Gaudí va ésser abans i per damunt de tot, un arquitecte. La professió per a ell no era únicament un mitjà de vida o una obligació contreta, sinó una tasca sentida des de la infància desenrotllada al llarg de tota la seva carrera, just fins que la mort el colpí als setanta-quatre anys.

No es cansà mai de fer d'arquitecte, perquè no volia fer altra cosa, ni altra cosa el preocupava.

Cal, però, definir el concepte que Gaudí tenia de l'arquitectura, puix que la seva manera de pensar en aquest camp era un bon xic diferent de la dels seus col·legues.

Per arribar a allò que Rubió definí com una síntesi arquitectònica, Gaudí seguí un camí que va iniciar-se tot just a la infantesa.

Va néixer a Reus el 25 de juny del 1852, i després d'estudiar a l'escola del pare del qui va esdevenir després el seu gran amic i col·laborador, Francesc Berenguer i Mestres, es va matricular a l'Institut de Reus, que aleshores era dirigit pels pares de l'escolapis.

L'educació oberta i no gens rígida dels escolapis per força degué influir Gaudí en el sentit de permetre-li desenrotllar la seva personalitat, que des de menut es va palesat forta i esplendent.

La joventut de Gaudí va ésser laboriosa i també plena d'angúnies . Quan vingué a Barcelona el 1869, hagué d'anar a treballar com a delineant el despatx de l'arquitecte Fontserè, pare del mestre d'obres Josep Fontserè i Mestres, amb que va col·laborar molts anys, així com en els estudis dels arquitectes Sala i Cortés, Martorell i Montells, i del Villar i Lozano.

Coincidí el període del seu servei militar amb la guerra carlina i , visqué el malestar general del país.

Abans d'acabar la carrera, l'any 1876, morí la seva mare, cosa que l'afectà moltíssim.

D'altra banda, el fet d'haver de treballar per guanyar-se la vida i pagar-se els estudis va fer que la carrera se li allargués més temps del normal.

A més, treballava també a casa d'Eudald Puntí, manyà i fuster, on va aprendre perfectament els oficis artesans, que arribà a dominar; tot plegat, però, no li deixava un moment de repòs.

A l'Escola d'Arquitectura resta mostra clara del seu talent, i els dibuixos que avui serveix la Càtedra que duu el seu nom són exponent de la seva intel·ligència i voluntat i encara més, d'una imaginació pregonia i original.

Essent dibuixant a les ordres de Fontserè treballà en el grandió projecte del Parc de la Ciutadella i, encara que no podia firmar les obres, no tant sols projectar-les totalment, hi ha molt de la seva mà en el projecte del Born (1876), en la Cascada, en la reixa d'entrada i en la blusarda de la plaçeta d'Aribau, per més que el monument, sobra de Fuixà i de Vilaseca, no s'hi col·locà fins a 1881.

El 15 de març del 1878 li fou atorgat el títol d'arquitecte, i hom diu que va comentar amb el seu amic, l'escultor Llorenç Matamala: Llorenç, diuen que ja sóc arquitecte. Gaudí se'n sentia molta abans, d'arquitecte, gràcies al seu aprenentatge a casa de Puntí i en els despatxos dels professionals per als quals havia treballat molt de temps.

Tothom que el va conèixer coincideix que era ple d'enginy i d'imaginació, ensems que tímid i retret.

No defugia el tracte amb els companys, però sempre servant la seva individualitat.

Els nois de l'escola editaven un periòdic titular El Artequin, que era manuscrit i amb una tirada total de dotze exemplars.

Gaudí hi col·laborà, però solament a tall de dibuixant, mai com a articulista.

També la seva colla organitzà representacions teatrals, en les quals Gaudí aportà la seva col·laboració fent d'escenògraf, però no d'actor.

Tenia una idea molt clara del que havia de fer i de com actuar a cada moment, i mai ningú no el pogué fer canviar.

Hom explica l'anècdota d'una dona de Reus que conegué Gaudí quan era un nen i que, al cap de molts anys, anà a Barcelona per primera vegada. Quan veié la Sagrada Família, va fer: – Perdó, si fa el mateix que quan era petit!

Aquest és un dels desllorigadors que permeten d'entendre Gaudí. El seu art evolucionà al llarg dels anys, però sempre restà comprès dins d'un idea general del sentit d'una certa arquitectura que ja de criatura tenia impresa al magí, netament definida.

Parc Güell, descripció

Güell era amo d'una extensa finca a Gràcia, a l'indret anomenat la Muntanya Pelada, terreny en pendís, rocallós i gairebé sense vegetació.

Güell imaginà en aquell lloc una ciutat jardí, a l'estil de les que conegué a Anglaterra, quan hi anava freqüentment a comprar maquinària tèxtil.

Gaudí s'entusiasmà amb la idea de Güell, i projectà una *garden city* amb seixanta parcel·les, de forma més o menys triangular, a la vora d'uns camins que, per causa d'un pendís, eren força sinuosos.

Com que no li agradava la idea de fer grans terraplens i rebaixar-lo, va inventar uns viaductes amb columnes inclinades i voltes de maó de pla, que després va revestir amb la pedra del mateix terreny.

Tota una sèrie de ponts corbats s'enfila muntanya amunt enmig dels garrofers, palmeres i pins de Gaudí manà plantar, amb el complement de les ginestes, farigola, romaní i altres plantes boscanes, ja que preferí que fos vegetació mediterrània la que allí hi hagués.

Tanmateix, l'aspecte és d'una obra de la naturalesa més que no d'un fruit del projecte d'un arquitecte.

Hi ha també camins per a vianants, separats dels carrers per a cotxes, i àdhuc rampes helicoidals per tal de salvar els desnivells.

Al bell mig del parc hi ha la plaça en forma de teatre grec, que Gaudí bastí damunt d'un temple d'un molt especial ordre dòric, que seria destinat al mercat de queviures per als habitants del parc.

La plaça, circuïda pel banc sinuós amb revestiment de trencadís, té el paviment de sorra, i quan plou l'aigua s'escorre per entre aquesta i és recollida en els carcanyols de les cúpules de casquet esfèric i conduïda a unes canonades que davallen per l'interior de les columnes i duen a una cisterna a aljub, de sota del paviment del temple-mercat.

Des de l'entrada al parc es pot veure, enlairat, el temple dòric, al qual s'arriba mitjançant una escala imperial que a banda i banda té revestiments de trencadís de forma ondejada, i al damunt merlets de pedra rústega.

Al parc hi ha dues grutes naturals i una d'artificial. Les naturals son situades al darrera la plaça del teatre grec i l'altra esta al turó de les tres creus.

Els parc és voltat d'una tanca d'obra de reble que a la façana principal és coronada per uns merlets sinuosos de

trencadís blanc i roig amb uns medallons que duen la inscripció Park Güell. A cada costat de la porta principal hi ha les casetes de porteria i serveis, també de pedra rústega i cobertes de voltes de maó de pla, de formes guexes, i revestides de trencadís. En una hi ha una creu llatina i en l'altra una creu grega.

Malgrat l'aspecte màgic i deliciós, al Park Güell, només hi ha una casa habitable, també hi ha la Casa-Museu Gaudí. Güell morí a la seva casa del parc el 18 d'agost del 1918.

La casa de mostra, que el 1905 construí Berenguer, va comprar-la Gaudí l'any següent de la mort de Güell i hi visqué fins el 1926. Després de la seva mort fou venuda, i el producte de la venda fou destinat a les obres de la Sagrada Família. Des del 1963 és la seu del Museu Gaudí, anomenat casa-museu Gaudí, i hi pots trobar una bona col·lecció de mobles del mestre i altres objectes d'interès.

Les obres del parc, començades el 1900, continuaren fins el 1914, i després s'interromperen indefinidament. Als anys vint, l'Ajuntament adquirí el terreny i el convertí en parc públic. El que des de 1922 es parc municipal de Barcelona ha sigut inclòs in les llistes de Patrimoni Mundial auspiciades per l'UNESCO, y des de 1969 es monument historic-artístic de caràcter nacional.

Aquesta obra romàs inacabada.

Època

En el període en què el modernisme es desenvolupà, Catalunya vivia en el moment més important de la seva Renaixença i del seu nacionalisme polític. L'evocació de l'Edat Mitjana i la clara voluntat d'incorporar-se a Europa manifesten la coherència ideològica per crear una cultura moderna i nacional. Aquest marcat nacionalisme polític era sempre present arreu de molts edificis.

La Revolució Industrial representà un important canvi social, amb rellevants implicacions en el món cultural i artístic de l'Europa de la segona meitat del segle XIX. La situació de mecanització provocà un important moviment de rebuig de la producció industrial seriada, mancada de qualitat i poc imaginativa. Fruit d'aquesta reacció a la industrialització clamaren el retorn a les artesanies de l'època medieval.

Aquesta revifalla de l'artesanía de l'època coincidí amb la mentalitat dels modernistes. A Catalunya, la vocació medievalista i gremialista va anar lligada amb el retrobament de la pròpia personalitat.

El catalanisme fervent d'aquests arquitectes es demostrà en la presència constant de les quatre barres de la senyera, l'escut de la ciutat de Barcelona, Sant Jordi com a patró de Catalunya, escenes que al·legoritzen la vida i la cultura catalana, a més d'un gran repertori d'ensenyes, emblemes i motius heràldics catalans que els mateixos dissenyaven.

L'estil modernista

La màxima expressió artística del modernisme en el camp arquitectònic es produí en l'ornamentació dels edificis (façana i interiors). Amb el modernisme es revaloritzà el treball artesanal de l'època medieval, alhora que s'experimentà amb materials nous fins aleshores mai emprats. La idea de crear els edificis com a una obra d'art total fou aconseguida majoritàriament. Es tractava d'assolir que tot detall, important o insignificant, tingués valor artístic per ell mateix, alhora que contribuís al conjunt de l'obra arquitectònica.

El modernisme fou l'art de la natura, del color i del dinamisme de les formes. El predomini de la corba sobre la recta (el *coup de fouet* de l'Art Nouveau francès), la riquesa i el detallisme decoratiu, la bellesa de la natura (animal i vegetal: arabescos, flors, arbres, fulles, branques, ones, algues, libèl·lules, papallones, galls d'indi, cignes...), i la policromia, foren les característiques principals d'aquest estil.

La policromia hi tingué un paper molt important i utilitzà colors de tonalitat pastel (violeta, rosats, verds, blaus, cremes), fins aleshores impensables d'aplicar en l'arquitectura occidental. Aquests foren emprats en el conjunt de l'obra arquitectònica mitjançant la utilització de diferents materials (ceràmica i vidre) i tècniques (estuc, mosaic i esgrafi).

El gust per l'ornamentació anava sempre acompanyat d'un extens repertori simbòlic. Les flors i les plantes s'interpretaren, de vegades, amb una imaginació tal que se'n fa totalment impossible la identificació. S'arribaren a representar elements de la natura que probablement mai no s'hagués pensat que podien ésser incorporats a l'arquitectura.

La figura femenina ocupà un lloc destacat en les obres modernistes, ja que era considerada com a principi de vida. Les formes del cos femení, els llargs cabells deixats amar, i els vestits sedosos i imaginatius, afavoriren el joc de línies sinuoses i ondulants que caracteritzaren l'estil.

El gust pels animals fantàstics és present en moltes obres i el drac fou l'animal més representat com a emblema de la força i la passió.

Gaudí revolucionà la arquitectura contemporània basant-se la seva en línies corbes. A més fou un creador molt prolífer: dissenyà mobles, elements decoratius, reixes de ferro y tots els elements relacionats amb l'arquitectura.

Material utilitzat

La **ceràmica** fou un dels elements més revitalitzats. La seva funció com a revestiment –higiènic, decoratiu, i policrom– va fer que molts arquitectes de l'època l'escollissin com a material fonamental en els seus edificis. Una de les novetats del modernisme ceràmic fou la creació de gran quantitat d'elements corbis de ceràmica vidrada realitzats a motlle i utilitzats in arrimadors, sostres i, sobretot en coronaments i façanes. També la tècnica coneguda amb el nom de **<trencadís>** (mosaic ceràmic fer amb petits bocins de rajoles vidrades i barreges de restes de fabricació) fou una de les formes més expressives i interessants emprades en aquesta època.

El **vidre** fou, amb la ceràmica, un dels materials més revitalitzats durant aquest període. És el material essencial dels vitralls en l'ornamentació de tribunes, portes i finestres. La característica principal dels vitralls, i part de la seva raó d'ésser, és la seva complementació amb el factor llum. Amb el modernisme, les tècniques i processos dels vitrallers medievals es recuperaren, alhora que se'n desenvolupaven de nous. A més dels vitralls, cal destacar els vidres gravats a l'àcid fluorhídric i vernís, emprats en l'ornamentació de finestres i cancells així com el vidre pintat, utilitzat per a anuncis i retolacions d'establiments comercials.

L'**escultura** ornamental tingué un paper summament destacat en la decoració de les façanes (capitells, timpans, brancals, mènsules i coronaments)..

En el camp dels **metalls**, el ferro i el llautó es convertiren en materials d'especial rellevància. A través de les diferents tècniques, s'aconseguí fer el paper estructural del ferro esdevingués ornamental. Reixes, baranes, bucs d'ascensor, picaportes, etc., acompliren la doble funció estructural i decorativa

El **mosaic** decorava superfícies mitjançant la incrustació de trossets de pedra, marbre, ceràmica, vidre, mirall o altres elements de diferents formes i colors. Es realitzaven seguint el dibuix marcat en el mur o la superfície escollida.

També tenim el **paviment hidràulic**. La rajola hidràulica es distingeix principalment de la ceràmica pel fet de fabricar-se amb ciment. Fou un dels elements decoratius industrials més emprats pels arquitectes modernistes. El cost reduït i la facilitat de producció i col·locació foren els principals motius del gran incrementen la seva

producció.

Teatre grec

Los teatres l'aire lliure poden haver constatat d'una orquestra, un àrea circular y plana utilizada per les dances de la coral; darrere hi havia un escenari elevat pels actors, y una zona amb seients més o menys semicircular construïda aprofitant un pujol i en torn a l'orquestra. Tenien un aforo de 15.000 a 20.000 espectadors

Es representaven tres obres tràgiques (una trilogia), cada poeta tenia que presentar una sàtira, una farsa, i sovint una agosarada parodia sobre los deus i els seus mites. Després es representaren amb més freqüència les comèdies, que es desenvoluparen cap a la meitat del segle V aC.

Els rèptil, ¿on viuen?

Els rèptils habiten zones equatorials, contra més als pols vaguis, menys n'hi

han. Ja que els rèptils necessiten una temperatura per realitzar les seves funcions biològiques. Cap rèptil es migratori, excepte les tortugues.

Els rèptils habiten llocs variats, però poden definir-se per terrestres. Hi ha pocs que viuen en medis aquàtics. Però gairebé tots viuen en llocs humits com boscos, els rèptils viuen a en el sol, entre matolls i arrels, en els troncs del brancatge dels arbres. Molt pocs estan en llocs secs, rocosos o plens de sorra. Alguns dels rèptils son moguts, lleugers, àgils, astuts i intel·ligents, però cap d'ells està a l'alçada del mamífers o aus. Els rèptils s'arrossegueu, corren, trepen, salten i neden (alguns fins i tot poden arribar a volar)

Per la forma d'aquest drac, es pot introduir dins dels saures els quals tenen ben diferenciades les seves parts: cos, cap, tronc i extremitats. Aquests animals tenen la pell coberta d'escames, tenen la llengua mòbil, les paparelles mòbils i el nas esberlat. Les escames poden ser aplanades, granuliforme o fusiformes. La columna d'aquests animals està constituïda per un número variable de vèrtebres. Tots tenen estèrnon, escàpola, maluc, tot i que poden ser rudimentaris. La llengua ve presentada a vegades cobertes d'escames o petites vellositats; en altres casos es, pel contrari, grossa, molsuda, i poc rodona, o bé, prima, esquerdada per la part anterior (llengua bífida).

Aquests tipus d'animals estan dispersats arreu del globus terrestre, menys en zones glacials

Simbologia

Drac: Animal fantàstic, figura simbòlica universal. Un examen morfològic dels dracs llegendaris ens autoritza a veure en ells una sort de confabulació d'elements diferents presos d'animals especialment agressius i perillosos com serps, cocodrils, lleons y també animals prehistòrics. El drac és <<l'animal>>per excel·lència mostrant un aspecte inicial del seu sentit simbòlic, en relació amb la idea submergida de l'animal com <<adversari>>. En la multitud de llegendes, el drac, a part del seu sentit simbòlic mes profund i recobert, apareix amb el significat <<d'enemic primordial, el combat amb el qual constitueix la prova per excel·lència>>, per exemple, San Jordi; que esdevé heroi després d'haver derrotat al drac. Que agrada de la interpretació històrico-cristiana i sociològica de l'aspecte simbòlic d'algunes llegendes, els dracs signifiquen plagues que pertorben el país. Aquests autors atribueixen als dracs les propietats simbòliques següents: son forts i vigilants, la seva vista es aguda. Per aquesta raó en plena ambivalència, a part del seu sentit terrorífic.

El drac es l'emblema dels vicis i les passions humanes que no permeten que els profans provin aquests fruits espirituals.

Cercle: Engloba els tres aspectes: – El cercle o disc es, amb freqüència, emblema solar (indiscutiblement quan

està envoltat de rajos).

té correspondència amb el número 10 (retorn a la unitat darrera la multiplicitat), pel que simbolitza en moltes ocasions el cel i la perfecció o també l'eternitat

del cercle com perfecció. Per això, diu Jung que el quadrat, com a número plural mínim, representa l'estat pluralitat del home que no ha aconseguit la unitat interior (perfecció), mentre el cercle correspon a aquesta etapa final. L'octogonal es el estat entremig del quadrat i el cercle.

Circumferència: Símbol de la limitació adient, del mon manifest, del precís i regular, també de la unitat de la matèria i de la harmonia universal, segons el alquimistes. L'acte d'introduir éssers, objectes o figures en l'interior d'una circumferència té un doble sentit: des de dins implica una limitació i determinació; des de fora, constitueix la defensa de els nomenats continguts físics o psíquics, que de la mateixa manera es protegeixen contra els *perils of the soul* que amenaça del de l'exterior, assimilant fins cert punt a caos; perills, sobre tot, de limitació i disgregació. El moviment circumferencial, que els gnòstics convertiren en un dels seus emblemes essencials mitjançant la figura del drac, la serp o el peix que es mossega la cua, es una representació del temps. Una llegenda grega explica la seva significació, concernint a tot els sistemes cíclics (unitat, multiplicitat, retorn a la unitat; evolució, involució; naixement, creixement; decreixement, mort; etc.). , en virtut del seu moviment, tant com de la seva forma, el gir circular té a més la significació d'alguna cosa que posa en joc, activa i vivifica totes les forces establertes al llarg del procés en qüestió, per incorporar-les a la seva marxa i, en conseqüència, del contraris de la classe que foren. Casi totes les representacions del temps afecten a la forma circular, com les medievals del Any. Però la circumferència en que no hi ha marcat cap punt es la imatge d'aquell en el qual el principi coincideix amb el fi, es a dir, del etern retorn.

Aigua: En molts mites de la creació del món, l'aigua primigènia es la font de tota vida que s'eleva d'ella, al mateix temps també es un *element* de dissolució i d'ofegament. Moltes vegades els *diluvius* ocorren en anteriors cicles de la creació i aniquilen formes de vida que no resultaven grates als deus. Psicològicament, l'aigua es símbol de les capes profundes inconscients de la personalitat que està habitada per éssers misteriosos. Com un dels símbols elementals, l'aigua es ambivalent, ja que per un costat vivifica i fecunda, però per l'altre també fa referència a l'enfonsament i perdició. Moltes vegades les <<aigües de sota terra>> l'associen amb el *caos* primigeni; en canvi, l'aigua de la *pluja* que cau del cel s'associa amb vivificaria plena de benedició. Per la resta, en l'iconografia cristiana, l'aigua fa el paper principal de l'element purificador en que el baptisme neteja la taca del pecat.

Coves: Com portes misterioses a un món subterrani, moltes vegades plenes d'estranyes concrecions calcàries, són objecte de molts cultes, mites i llegendes simbòliques. Com santuaris més antics de la humanitat, previstes de pintures i gravats en les parets, moltes coves van ser sentides ja en l'època glacial com àmbits <<d'un altre món>>. No eren llocs per habitar, sinó llocs de culte. En moltes llegendes populars, les coves son generalment llocs de residència de gnoms, esperits de la muntanya y *dracs* guardians del tresor, inaccessibles i molt perillosos per als humans del món exterior. El simbolisme dels somnis interpretats des del punt de vista de la psicologia profunda, el perillós camí a través de les coves fos que, deu interpretar-se primordialment com una referència al buscat sentit de la vida en les profunditats de estrats inconscients, heretats, de l'inconscient matern; en un altre context, també com símbol d'una regressió a l'obscuritat protectora de la vida paternal. Es simplement la seguretat i la protecció. Entrar a la cova significa, expressat psicològicament, el retorn al ventre de la mare, la negació del naixement, el submergir-se en les ombres i en el món nocturn del indiferenciat. Es la renúncia de la vida terrenal en benefici de la innata vida superior... (a la cova) no existeix el temps, no hi ha ahir ni demà, posat que tampoc dia i nit son en ella diferenciats. En l'allunyament, resideix una existència larval, com la del mort en el més enllà>> (E. Kasper, 1988).

Ret: Un teixit semblant al d'una ret recobria algunes *pedres* del *Omphalos*, tot i que no està molt clara la funció d'aquest <<agrònom>>. Una ret es en general un símbol de la pesca com també correspon a la seva funció normal. la ret fou símbol del místic que amb ella vol <<agafar>> la il·luminació. a l'Evangeli de Lucas

es parla de l'abundant captura dels *peixos* amb rets al llac Genesaret(5, 1–11), un model de la posterior <<pesca d'homes>>. La ret de l'*aranya* es a la Índia símbol d'ordre còsmic, per l'estructura radial, símbol també dels rajos de l'esperit diví.

Creu: En el complex simbolisme de la creu, que no nega ni substitueix, sinó que canvia el seu sentit històric en la realitat del cristianisme, hi ha dos factors essencials: el de la creu pròpiament dita, i el de la crucifixió o <<estar sobre la creu>>.

En primer lloc, la creu s'ofereix com una derivació dramàtica, com una inversió de l'arbre de la vida paradisiàca. Per això, en la iconografia medieval, la creu es representada moltes vegades com una arbre amb nusos i fins i tot amb branques, a vegades en forma de t, y altres en forma espinosa. La qual succeir amb l'arbre de la vida, la creu es un <<eix del món>>, la creu estableix la relació primària entre els dos móns (terrestre i celest), però també, a causa del net travessant que talla la sínia vertical que correspon als citats significats (eix del mon, símbol de nivell), es una conjunció de contraris, en la que casen el principi espiritual i el vertical amb l'ordre de la manifestació de la terra; d'aquí la seva transformació en sentit agònic de lluita i de l'instrument de martiri. A vegades la creu apareix en forma de T, per ressaltar més la oposició casi igualada de dos principis contraris.

Pot també significar el destí. Jutjant-lo des del punt de vista macrocòsmic (analogia del mon). El *Ankh* pot representar el sol, el cel i la terra. (cercle traç vertical i horitzontal). Com a signe microcòsmic (analogia com l'home), el cercle representaria el cap de l'home (la raó, el sol que el vivifica), els braços (representats per la barra horitzontal) i el seu cos (la vertical).

La determinació més general de la creu, en resum, es la de conjunció de contraris: el positiu (vertical) i el negatiu (horitzontal); el superior i l'inferior, la vida i la mort. la creu simbolitza la interpretació de la septicitat de l'espai i de temps, com forma que reté i a la vegada destrueix el lliure moviment; per això, la creu es l'antítesi de la serp o drac Ouroboros, que expressa el dinamisme primordial anàrquic anterior al cosmos (ordre). Per això hi ha una relació estreta entre la creu i la espasa, posat que ambdues s'esgrimien contra el monstre primordial.

Espiral: Forma esquemàtica de l'evolució de l'univers.

Ara bé, podem trobar l'espiral en tres formes principals: creixent (com en la nebulosa), decreixent (remolí) o petrificada (closca del cargol). En el primer aspecte el símbol actiu i solar; en els dos segons, negatiu i lunar. S'admet la seva relació amb els animals lunars i amb les aigües.

L'espiral pot ser també un símbol del centre potencial (serp i força Kundialini del trànsit), el qual està en la tela de l'aranya. Sigui com sigui, l'espiral es un del temes essencial en l'art simbòlic (ornamental) universal, bé en forma simple de corba en creixement en torn a un punt, o en forma d'agenollament, sigmes, etc. la considerava semànticament com emblema dels fenòmens atmosfèrics, del huracà particularment, però es que, a la seva vegada, l'huracà simbolitza el desastre de les funcions creadores (i destructores) de l'univers, la suspensió de l'ordre provisional i pacífic. També senyala aquest autor la connexió del vent amb l'hàlit vital i el la bufada del creador. La voluta, forma espiral sobre el cap. També pel seu sentit de creació, moviment i desenvolupament progressiu, l'espiral es l'atribut de poder, . L'espiral està associada a la idea de dansa, sent molts els balls primitius de caràcters màgic que evolucionen seguint una línia espiral

l'espiral es l'intent per conciliar la <<roda e transformacions>> amb el centre místic i el <<motor immòbil>>, o si més no constitueix una invitació a aquesta penetració cap a l'interior de l'univers, cap a la seva intimitat.

Serp: representa l'eternitat i al mateix temps la saviesa; l'ala rea símbol d'aire o de l'esperit.

Simbolisme dels colors

Blanc

Reflexa tots els rajos de lluminosos, significa la saviesa, la puresa de la llum eterna. En totes les cosmogonies, significa la saviesa divina, la llum eterna que doma les tenebres originals i fa sorgir el món en el si del caos. Ens explica la Bíblia que en denominaven foc primer, foc intel·ligent, esplendor increadora i eterna. El color blanc fou el primer símbol de la unitat divina, i designà el principi del bé en la lluita amb el principi del mal, el negre.

Des d'un punt de vista sagrat, es veu el blanc com la llum increadora. També sabem que vestir de blanc es símbol de la regeneració de les ànimes i recompensa dels elogis.

I vist des d'un punt de vista popular, el blanc conserva el símbol de les relacions del Creador amb les criatures. De l'estada dels àrabs a Espanya, el blanc significava puresa, sinceritat, innocència, indiferència i simplicitat, i candor, això aplicat a la dona, a la donzella significava la virginitat, el jutge la integritat, el ric la humilitat. La heràldica, adoptà que en els escuts d'armes, la plata denotava blancor, puresa, esperança, veritat i innocència, a l'ermí que primer era completament blanc símbol de puresa i castedat immaculada. Així ara també tenim el blanc com a símbol de puresa, de la veritat, de la saviesa i la perfecció moral, també com a la immortalitat de l'ànima.

Per finalitzar, el blanc, símbol de la Divinitat i del sacerdoti, representa la saviesa divina, aplicat a la donzella denota virginitat, atribuït al acusat significa innocència, al jutge justícia. És el signe característic de la puresa, en el que es veu una promesa de l'esperança després de la mort. Color oposat al negre, que aquest és el símbol de les tenebres, del dolor i les angúnies.

Groc

El groc té com a símbol natural el sol, que designa l'amor de Déu, que dona vida al cor i la saviesa que acalora la intel·ligència. El groc daurat és una barreja de blanc, la saviesa, i vermell, amor diví, en el sentit que aquests dos significats formaren un de sol, tot i que amb caràcter de manifestació i revelació. El sol, el or i el groc no són sinònims, sinó que, pel contrari, marquen diferents graus que resulten difícils de precisar. El sol natural era símbol d'espiritual; l'or prefigurava el sol natural, i el groc era emblema de l'or. En el sentit celest, la llum, l'or i el groc marcaren l'amor diví que s'esclareix a la intel·ligència humana; en el sentit infernal denoten l'egoisme orgullós que no busca la saviesa més que en sí mateix, que es converteixen en la seva pròpia divinitat, el seu principi el seu fi.

Vermell

Si el blanc és el símbol dels deus, l'or i el groc indicaven la revelació, el vermell i el blau són la santificació o Esperit Sant. L'Esperit Sant és l'amor que procedeix del creador, el baptisme del foc i l'esperit, creador de l'univers, regenerador de l'home per l'amor i la veritat. El vent, l'aire, l'èter i el seu color blau, són en la Bíblia símbols de l'esperit de veritat; el foc i el seu color, vermell, representen l'amor diví. El foc creà el món i deu destruir-lo, doncs l'ànima emanada de l'amor de Déu deu retornar al seu si. El foc també símbol de la regeneració, la purificació de les ànimes (d'aquí ve el costum de cremar els cossos dels morts). Cada color té dos significats, aquest té el diví i l'infernal. El símbol de l'amor diví es convertirà en símbol de l'egoisme, l'odi, l'amor infernal; el diable apareixerà vestit de vermell, el foc dels sacrificis tindrà la seva correspondència en el foc de l'infern. El dualisme que trobem en el blau i el vermell és d'amor i veritat, respectivament, del mal i l'error per l'oposició als savis veraders, que estan en el bé i la veritat. L'heràldica manté el seu doble significat entre les virtuts valor i fúria; entre els vicis, crueltat, ira, l'homicidi i matança; entre els quatre elements, el foc; entre les complexions de l'home, el còlera; entre les pedres precioses, com el Rubí. Tan el vermell com el blanc foren colors mortuoris, i semblen haver estat igualment consagrats en aquesta accepció al bé i al mal, tan a les divinitats celestials com les divinitats infernals. D'una manera més quotidiana trobem al color vermell com la color de la sang, del combatents. Fou també l'emblema del pudor que dona color al

rostre, i de la virtut a l'Edat Mitjana.

Blau

El blau o blau cel té com a símbol natural l'aire, que en la Bíblia l'aire, es símbol de l'Esperit Sant, la veritat divina que il·lumina als homes. L'Esperit Sant es com amor i veritat en nosaltres representat pel vermell, Déu, i el blau, Jesús. El foc èter, o vermell i el blau units, representaven la identificació de l'amor i la saviesa en el pare del déus i els homes. El blau es, a més, el símbol atribuït al Déu salvador dels homes, al redemptor de la humanitat. En totes les creences i dogmes trobem l'atribució al color blau de la veritat en la lluita contra l'error, la veritat sempre refusada i mai vençuda.

El simbolisme diferencia tres colors blaus; un que emana el vermell, una altre el blanc, i el tercer que barreja amb el negre. A vegades, es diferencien en varis tons i altres es confonen en un de sol. El blau emanat al vermell representen el foc èter; el seu significat el **Amor celestial a la veritat**. En els misteris es relacionen amb el baptisme del foc. El blau emanat al blanc indica les veritats de la fe; té a veure amb les aigües vives de la Bíblia, o amb el baptisme natural. El blau unit al negre ens torna a la cosmogonia, a l'Esperit de Déu planejant sobre el caos; es relaciona amb el baptisme natural. Hi ha tres graus representats pels colors vermell, blau i verd. El verd, el negre i el blau fosc indiquen el món naixent in el si de les aigües primigènies i el primer grau d'inclinació. El blau representa la regeneració o la formació espiritual de l'home, i el vermell la santificació. El blau en la seva significació absoluta, representa la veritat divina; allò que es veritat, allò que existeix en sí, es etern, el mateix que allò passatger es falç; el blau fou el símbol necessari de l'eternitat divina, de la immortalitat humana i, per conseqüència natural, es convertí en color fúnebre d'un altra manera. Ja que el blau i el vermell son l'amor diví que eleva l'ànima a la immortalitat. Però el color violeta compost per aquests dos colors, fou així mateix el color fúnebre.

Tenim tres maneres de veure el color blau, coma símbol de la veritat eterna, com a immortalitat, i com a fidelitat. Però des de l'heràldica, el blau significà al castedat, la lleialtat, la fidelitat i el bon nom.

Negre

El negre té com a símbol natural la terra, i es símbol de l'error, del nores, el caos. El negre es la negació de la llum. Es com si estigués en contra del blanc, els dos son com l'hivern i l'estiu, el dia i la nit, el calor i el fred. .

En un principi la creació del món oferia la descripció de les regeneracions, en segon lloc es la iniciació que representava la formació de l'univers i reproduïa en tota la força l'antagonisme de la llum i les tenebres. La terra representava el caos i les tenebres dels profans; i el negre simbolitzava també el baptisme, com a símbol de la mort i regeneració. Les aigües baptismals significaven les temptacions o els combats espirituals contra els mals i falsedats, combats que precedeixen a tota la regeneració. El baptisme s'efectuava durant la nit perquè representava les aigües primigènies i tenebroses que originaren el món. El negre amb el blanc i el vermell significaven l'amor i la intel·ligència de l'infern o l'odi i la venjança. Les figures negres amb un fons vermell podrien reflexar una idea de mort, de tenebres.

Verd

El verd té com a símbol natural l'aigua. El motiu de que assignessin aquests colors i no altres es que a la terra, a la naturalesa; produeix per acció d'elements la seva vegetació. Tant com el verd indicava fecundació, el negre separació, mort.

El símbol de la regeneració era el renaixement de la naturalesa en primavera, la vegetació de les plantes, dels arbres, del verdor dels camps. La fusta verda designa a l'home regenerador, així com la fusta seca es la imatge de l'home profà, mort a al vida espiritual.

El verd, com els altres colors va tenir també un significat nefast; si bé era el símbol de la regeneració de l'ànima i de la saviesa, significà per oposició de degradació moral i boja.

El color verd es el símbol de l'anima, del nou naixement espiritual, fou l'emblema del naixement material. La superstició s'atribuí durant llarg temps a la maragda la virtut miraculosa d'apressar el part. Els àrabs a Espanya, el verd designava l'esperança, l'alegria i la joventut, perquè es el color de la primavera, aquella joventut de l'any que envolta l'esperança de les collites. Igualment, segons l'art heràldic, el sinople (el verd de l'heràldica) significa urbanitat, amor, alegria i abundància.

La creu, el color verd tenia coma divisa l'esperança.

Púrpura, jacint i escarlata

El púrpura i el jacint son dos matis del mateix color que seria fàcil confondre'ls i que, tanmateix, tenen significats diferents. El púrpura, en l'antiguitat, era un color vermell matisat del blau; el púrpura, diuen els tractats de l'heràldica, es la barreja del blau i glues. El vermell domina en el púrpura; pel contrari, en el jacint, el color principal es el blau. El jacint oriental o jacint pròpiament dit, es un safir ataronjat.

En el simbolisme dels colors mixtos, el matriu dominant dona el significat general, i el to denominant al significat general, i el to dominat el modifica. El vermell es símbol de l'amor diví, el blau representa la veritat celest; el púrpura, per consegüent, es referirà a l'amor de Jesús o paraula divina, com es dedueix del sentit que posseeixen el vermell i el groc.

En la significació dels colors hem posat de relleu una oposició que apareix també en el cas del púrpura, el jacint i l'escarlata. Si el primer d'aquests tres tons es refereix al bé, el segon a la veritat i el tercer a al manifestació d'ambdós, d'aquí resulta que el púrpura es convertirà en símbol del mal; el jacint, en el de l'error; i l'escarlata, en el de la producció de mals i falsedats.

En la llengua col·loquial dels colors, el jacint degué tenir el significat de constància en els combats espirituals; el blau designava la fidelitat, i el vermell representava la guerra o els combats. Del jacint es veu l'emblema de l'home piadós, amb el qual l'ànima als rajos del sol diví i s'entristeix quan aquests ja l'inflamen; a aquesta ànima no hi ha força humana que pugui sotmetre-la: només Déu, com el diamant, deixa en ella la empremta.

Taronja

El taronja o safrà, compost de groc i vermell, va tenir des de la alta antiguitat el significat de revelació de l'amor diví. El color del safrà indica la unió de l'amor de Déu (el vermell) i de la paraula sagrada (or) on està contingudes totes les ciències, es a dir, totes les muses. En el cristianisme, els colors safrà i taronja eren símbols de Déu, que inflamen el cor i il·luminen l'esperit dels fidels.

En la llengua divina, el color safrà designava l'amor diví revelat a l'ànima humana, la unió de l'home amb Déu. En la llengua sagrada, el to compost de vermell i groc fou el símbol de matrimoni indissoluble. La oriflama rea símbol de l'eternitat de les bodes celests.

El safrà i el taronja designen l'adulteri venjat, ja que el vermell significava venjança i el groc adulteri . El taronja designa també l'amor de la falsedat humana.

Bronzejat (marró)

Un to de barreja de vermell i negre, així com de vermell i groc i les més gradacions del color vermell. El foc símbol de l'amor diví, a sí mateix, l'egoisme, principi de tots els vicis, de tots els crims, aquell devorador de l'odi i de les passions, havia de tenir el mateix símbol: el foc.

El foc infernal, en oposició amb el foc diví, rep com a símbols particulars el fum i les cendres; el fum, que enfosqueix la flama, era l'emblema de les tenebres de la impietat; la cendra indicava la mort espiritual conseqüència de l'egoisme que devora i destrueix la seva herència celest. Al impietat troba el seu símbol en el foc lloc que devora; y l'orgull en fum que li està inseparablement unit. L'amor reprovà es tradueix en la llengua sagrada mitjançant el foc i el fum.

El cavall blanc indica poder de la llum sobre les tenebres, de bé sobre el mal i de la veritat sobre la falsedat. El cavall ros es el símbol de l'amor extingit, del bé destruït; quan l'amor diví ja no dona alè als homes, sorgeix la guerra i els pobles es degollen. El cavall negre representen les falsedats, el mateix que el cavall ros es símbol dels mals; els antics distingien dos tipus de negre. El primer era la negació del vermell; es el color bronzejat o el ros color del foc de l'Apocalipsi; el segon era el negre, negació del blanc. El que munta a cavall negre sosté una balança que indica avaluació del bé i de la veritat, representades per el blat i la civada amb les mesures no valen més que un denari, es a dir, careixen de valor. El cavall bai porta a sobre la mort, aquella mort espiritual que apareix a la terra quan l'amor i la saviesa son desterrades d'ella. El color bronzejat, imatge del foc de l'infern.

El color bronzejat era també en l'antiguitat, i l'època mitjaval, signe de dol.

Els àrabs d'Espanya atribuíren les mateixes idees a aquest color; era l'emblema de tot quant està malament, i l'aliat als altres colors donava un sentit nefast com pot veure's a la llista:

El Blanc i bronzejat fan entendre Suficiència.

El vermell i bronzejat fan entendre que tota la tota la força està perduda.

El verd i bronzejat fan riure i plorar.

El negre i bronzejat donen a entendre tristesa, com el major dolor.

El blau i bronzejat fan entendre paciència en l'adversitat.

Els colors encarnat (vermell clar i viu) i bronzejat, es com a benaurança i malaurança.

El violeta i bronzejat donen a entendre amor no permanent.

El gris i bronzejat donen la sensació d'esperança incerta, paciència per força. comoditat en el dolor.

El bronzejat i Blanc com a penediment, innocència simulada, justícia pertorbada i alegria fingida.

El bronzejat i vermell com a valor fingit, preocupació massa inapreciable, dolor massa furiós.

El bronzejat i violeta els tenim com a amor torbat, lleialtat mentidera. I per últim.

Els colors bronzejat, gris i violeta els tenim com a deslleialtat o esperança en els amors dolents.

Descripció dels edificis

La tècnica més emprada en aquest parc fou la del trencadís amb ceràmica, tot i que s'anirà trobant, es un resum de la igualtat de la tècnica.

A l'entrada del parc trobem dos edificis aparentment diferents. Però els dos edificis tenen una creu, en un cas llatina i tridimensional, que es la mateixa que trobem en altres edificis d'en Gaudí, com la casa Batlló, la casa

Milà...

Sabem que la creu estableix la relació primària entre els dos móns terrestre i celestial per això està a la part més alta de l'edifici. També es un element que reté les coses malignes, o dolentes. Com ja sabem el modernisme es una tornada al passat, i en aquests edificis trobem els merlets com si fossin castells, amb escales(a l'edifici de la dreta) típic de l'edat mitjana i formes corbes i semicirculars en els dos edificis. També hi trobem en els dos casos una coronació típica nord africana o semblant a un graner per la zona de Níger, un graner ens ve a dir que es un lloc per a guardar-hi alguna cosa necessària, com ho es el menjar, i en aquest cas, les dues son de color marró i blanc, el que ens bé a dir, que la suficiència. En un cas més necessària que en l'altra, perquè a l'edifici de la dreta està més alta la creu, i al de l'esquerra aquesta forma de graner. Però tant en les finestres i portes d'aquests dos edificis, situats a l'entrada, són diferents, en un cas, posem primer l'edifici de la dreta. Que es el que té a creu llatina, les finestres que estan a la part d'abaix son grans, i que les que estan a la part de dalt son més petites típiques com hem dit abans de l'edat mitjana, i es que creien que totes les finestres havien de ser petites perquè no entressin mals esperits, i perquè es creien que s'acabaria el món. I les situades a la part d'abaix, son grans, i estan recobertes de metall forjat que dona la sensació de que sigui com una ret. Una ret es en general un símbol de la pescar, per dir-ho d'alguna manera la seva funció es agafar, en aquest cas seria agafar el drac, ja veurem després perquè. Totes les finestres d'aquest edifici tenen un marc amb l'estil del trencadís fetes de ceràmica, de color marró i blanc, que per la seva simbologia ajuntar aquests dos colors vol dir suficiència. Però hi ha una, la que està a la part interior es de color blau i blanc, hi predomina la línia recta, el blau significa la veritat divina; allò que es veritat, allò que existeix en sí, que es etern, i el blanc significa la saviesa, la puresa de la llum eterna que domina les tenebres originals i fa sorgir el món en el si del caos. Així podem dir que els dos colors formen l'eternitat absoluta i que la veritat es de fet es la lluita contra les coses malicioses, aquest mateix simbolisme té la torre que puja fins la creu i la part de dalt d'aquesta façana amb formes semicirculars, que es també blau i blanc. Tot es suficient, per atrapar alguna cosa maliciosa, però n'hi ha una, la que està dins que et porta vèncer-la de veritat. Et porta fins a un punt celestial, el que va fins la creu. Aquest simbolisme junt amb el vidre que (tot i que no s'aprecii) està pintat en circumferències, on la pintura fa forma d'espiral. Ens està dient que l'espiral pot ser també un símbol del centre potencial d'animals fantàstics o que els produeixen pel qual està en la tela de l'aranya, en aquesta ret que l'atrapa dins. En qüestió amb la circumferència, afecta al temps, però la circumferència com que no hi ha marcat cap punt es la imatge d'aquell en el qual el principi coincideix amb el fi, es a dir, el etern retorn. En aquest punt es adonem que el món celestial no te temps per entrar-hi, sempre torna a començar de nou, en noves persones, nova gent. L'espiral fa que sentis com una inducció sense sortida, que t'atrapa.

Pel que fa a la resta de l'edifici, el que vindrien a ser els merlets i la resta que envolta l'edifici, que es primordialment blanc, amb cercles de formes semicirculars a la part de dalt de la façana exterior, i al que son els merlets son blancs amb una franja cada un de colors diferents. El blanc ja sabem que es la saviesa, però com que aquest edifici hi hem trobat senyals aràbics, s'ha de saber que van aportar la significació de que el blanc volia dir puresa, sinceritat, innocència, indiferència i simplicitat, això aplicat a la dona, a la donzella significava la virginitat, el jutge la integritat, el ric la humilitat. I també com a la immortalitat de l'ànima. Així que, aquests edificis anaven destinats a un home ric el que ens voldria dir humilitat, i junt amb altres colors, com el groc ens vol venir a dir que dona vida al cor, amb el vermell ens ve a dir que dona emblema a la virtut, a l'Edat Mitjana. El blau des de l'heràldica significà castedat, lleialtat, fidelitat i el bon nom. Amb el verd tenia el significat de urbanitat, amor, alegria i abundància. Amb el marró tenim un significat més bé negatiu, el de dol si ho mirem des de l'època mitjaval.

Aquest home al que anava destinat li va donar molts bons adjectius, ja que mirat així es la part més alta de tot l'edifici, la part més pura, es diferencia d'aquesta manera de la part d'abaix. I els cercles volen dir perfecció, els quadrats que son les que formen les sínies dels merlets, son la terra, o sigui s'ajunta el cel i la terra en un lloc de saviesa, el blanc.

En el cas de l'altre edifici, el de l'esquerra, veiem coses semblants a l'edifici que hem vist abans, com que està fet de trencadís o els merlets i les coronacions de les façanes . La façana de l'exterior té cinc finestres, totes

amb el marc marró i cercles blancs, que ens ve a dir que la saviesa entesa com a perfecció (del cercle), es superposa al dolor (marró). I el número de les finestres, el cinc, ens indica la iniciació al coneixement. Aquestes finestres envolten una espècie de mirador fet de color marró predominant i blanc, que ens vol dir suficiència. I a dalt de tot una creu dins d'un cercle i amb finestres a la part interior. La creu en moltes ocasions significa el cel i la terra, la perfecció o també l'eternitat, la creu es el símbol eix del mon. I que estigui envoltada d'un cercle ens vol dir que es la de conjunció de contraris: el positiu (vertical) i el negatiu (horitzontal); el superior i l'inferior, la vida i la mort; els contraris, i més si es blanca, que ens vol dir el mateix. Tenim una suficient iniciació al coneixement de la saviesa com a perfecció amb el dolor. Això ho podem desxifrar com que Gaudí, sabent del que feia, arquitectura, sent tan meticulós, tan bo en la seva feina, que no li deuria agradar el que tothom el tingués com alguna cosa més que com a persona.

A l'altra façana, ens trobem amb set finestres amb les vores blanques i cercles de colors diferents. El número set es 3+4 símbol de l'home i la bíblia, el 7 es la perfecció (una cosa acabada). El blanc amb els cercles de colors, vol dir el mateix que abans, la perfecció (com ens ho diuen els cercles) de la puresa, l'humiliat, de la vida al cor, la virtut, la castedat, lleialtat, fidelitat i el bon nom, també el significat de urbanitat, amor, alegria i abundància, i el de dol, vist des de tots els colors sobre un que predomina, la saviesa, el blanc que significa també el cel i la lluita contra les tenebres. I al mig, hi ha una espècie de mirador (com en la part de davant), aquest es de color blanc, i té una franja de quadres de diferents colors tant a la part de dalt com la d'abaix. Els quadrats signifiquen la terra i els colors el mateix que abans. O sigui que aquí ens trobem davant d'una perfecció celest que envolta la terrenal i trobem també la creu que es igual que la de la façana frontal. Posats a desxifrar com abans, podria ser que Gaudí volia que el cel estigues amb ell, i no la terra, deuria ser un home més bé de sentiments que de fets. Sabem de Gaudí que vivia amb senzillesa, no voldria que el materialisme el superés per una cosa que no es pot comprar, l'ànima.

La porta d'entrada, que es de ferro com si fos una ret, malauradament no en tinc cap de foto per poder-la analitzar com cal, però en tinc un altra, també de ferro forjat típic modernista, que està situada a la part de fora. La primera sensació es de semblança a una ret, la qual té el símbol de la pesca (com també correspon a la seva funció normal). Però la ret fou símbol del místic que amb ella vol <<agafar>> la il·luminació. A l'Evangeli de Lucas ens diu que es com un pesca homes. Potser posat en la simbologia del park ens vol dir que no deixa sortir al drac per cap costat. I la construcció de la porta que hi ha al costat es de l'estil àrab.

El mur exterior del park deu ser el cos de la serp, ja que davant del drac, només tenim el cap, i que diguem una serp, no té extremitats, i la cua ja està representada pel banc del teatre grec, així que la cua, es el mur, la part exterior. El mur està compost pels colors blanc i vermell, i cada vuit colors hi ha un medalló, així el color que envolta al que fa nou, sempre es diferent a l'anterior.

La serp un animal mitològic, representa l'eternitat i al mateix temps la saviesa.

Sabem que, tan el vermell com el blanc foren colors mortuoris, i semblen haver estat igualment consagrats en aquesta accepció al bé i al mal, tan a les divinitats celestials com les divinitats infernals.

El símbol de l'amor diví es convertirà en símbol de l'egoisme, l'odi, l'amor infernal; el diable apareixerà vestit de vermell, el foc dels sacrificis tindrà la seva correspondència en el foc de l'infern.

En totes les cosmogonies, significa la saviesa divina, la llum eterna que dona les tenebres originals i fa sorgir el mon en el si del caos. El color blanc fou el primer símbol de la unitat divina, i designà el principi del bé en la lluita amb el principi del mal, el negre.

Així ens adonem que el blanc i el vermell tant son colors bons com dolents, com, d'alguna manera ho es la serp, perquè en aquesta simbologia la trobem com a bo, però tothom a la vida real li té por a les serps, perquè pensem que ens van a fer mal. Així veient les dues parts, ens podem adonar que en els medallons on hi es inscrit el nom de Park i Güell, ens donen també la contradicció del que significat. Només en tinc alguns, i son

els que estan exposats. Un del primers, es simplement Güell en blanc, volent dir la puresa de la llum eterna, ja que recordem que fou el seu mecenes més important. Després, que aquí es poc apreciable, hi ha Park de color blau fosc la P amb una estrella dins (de color blanc per dins, i les astes vermelles) i la resta del nom de color blau cel, té davant la P un triangle, una espècie d'escama de color blau. El color blau vol dir veritat divina, així que, per deducció lògica, sabem que es veritat que es un parc, junt amb els colors vermell i blanc, que signifiquen el mateix que el cos de la serp. Després trobem Güell de color blanc amb dues franges en diagonal negres, o sigui, la bondat i la maldat, la diferencia entre els dos móns contradictoris. Després ve Park, aquest té la P de color verd fosc i la resta verd fluix, dins la P hi ha una estrella que es blanca i les astes grogues, i davant de la P hi ha com una escama groga que senyala la lletra, el color verd té el símbol de la regeneració era el renaixement de la naturalesa en primavera, la vegetació de les plantes, dels arbres, del verdor dels camps. La fusta verda designa a l'home regenerador, així com la fusta seca es la imatge de l'home profà, mort a al vida espiritual. Gaudí estava fent un parc la naturalesa formava part d'això. I l'estrella vol dir la manifestació i revelació de la saviesa, i aquesta escama ens senyala el que això vol dir, el que vol manifestar. Tot junt ens donaria el resultat del que aquest medalló ens ve a dir: que des del principi del parc ja hi trobem la manifestació i revelació de la naturalesa. El següent medalló posarà evidentment Güell, en aquest cas blanc amb dues franja diagonals de color blau, donant-nos a entendre que formen l'eternitat absoluta i la veritat de les coses bones fent lluita contra les coses malicioses. El següent medalló hi fica Park de color vermell, la P fort, i les altres fluix, l'estrella es de color blanca amb les astes blau marí, i l'escama que hi ha al davant, que senyala la lletra, també es blau marí, això ens vol dir que el bé, que seria la P, es on està la l'amor diví i la veritat celest mentre que la resta de la paraula es la producció de mals i falsedats. El blau que senyala el nom també designa fidelitat.

Després en venen d'altres, però ja no els tinc.

Quan entrem per la porta principal del Park Güell. El primer que veiem es aquesta escala bifurcada tan elegant i bonica, de color blanc, que al triangle que forma a la part d'abaix trobem una vegetació preciosa i ben col·locada. Però si per un moment mirem als costats, veiem que les parets estan en relleu, com entrades i sortides, els rectangles blancs estan com sortits, i els quadrats de colors, estan enfonsats, no en tots, però en alguns tenen motius florals. En aquests quadrats, estan enfonsats en forma de cercle, que en cada un d'ells ens indica el cel i la terra en un mateix lloc, el blanc.

El color blanc fou el primer símbol de la unitat divina, i designà el principi del bé en la lluita amb el principi del mal, el negre. Tot bé d'aquesta dualitat del bé i el mal, tot allò bo i dolent. Mirant endavant el Park, a la dreta tenim com cau, sembla més bé una cova, està al peu de les escales abans d'arribar al drac i la serp. La cova vol dir referent al drac, que aquest es guardià del tresor, inaccessibles i molt perillosos per als humans del món exterior.

Tret d'això una cova es simplement la seguretat i la protecció. Entrar a la cova significa, psicològicament, el retorn al ventre de la mare, la negació del naixement, el submergir-se en les ombres i en el món nocturn del indiferenciat. Es la renuncia de la vida terrenal en benefici de la innata vida superior, no existeix el temps, no hi ha ahir ni demà, posat que tampoc dia i nit son en ella diferenciats. Aquesta espècie de cova, està a l'entrada, al peu de la muntanya, com diu en la definició que es la renuncia a la vida terrenal, aquí la veiem més reforçada a causa del merlets que estan sobre, que tenen quadrats formant línies, i com ja sabem, els quadrats son l'expressió de la vida terrenal.

Al mig de les escales, quan s'ajunten, trobem primer el cap d'una serp enmig de la senyera de Catalunya, i aquesta enmig d'un cercle de trencadís de diferents tonalitats del blau i bombolles marrons sortides i al voltant una línia de color marró. Dona la sensació que la serp estigui dins d'un medalló gran que es de color blanc. La serp raja aigua de la boca. El significat de la senyera de Catalunya es deu al moment del moviment modernista en que els arquitectes hi feien constància. La serp representa, com ja sabem, l'eternitat i al mateix temps la saviesa. El blau representa la veritat divina que il·lumina als homes i lluita contra l'error, la veritat sempre n'és refusada i mai vençuda. Que conviu amb moments de dolor(pel color marró). Per altra banda el blau i

bronzejat fan entendre paciència en l'adversitat. I l'aigua significa la font de tota vida que s'eleva d'ella, al mateix temps també es un element de dissolució i d'ofegament, l'aigua es ambivalent, ja que per un costat vivifica i fecunda, però per l'altre també fa referència a l'enfonsament i perdició. Així que en aquest animal etern i savi que Gaudí sabia que la independència no arribarà a tenir-la mai el poble català, perquè ens indica que la veritat no es venç, i es viu pacientment dins d'aquest món ambivalent. I així que visquin els catalans en un bany de dolor, ja que tant pot ser bo que ens donin la independència, com si no la donen, o no la obtenim, en tot cas, tant pot ser bo o dolent.

Uns metres endarrera, trobem el drac del Park Güell.

Animal fantàstic, figura simbòlica universal. Un examen morfològic dels dracs llegendaris ens autoritza a veure en ells una sort de confabulació d'elements diferents presos d'animals especialment agressius i perillosos com serps, cocodrils, lleons y també animals prehistòrics. El drac és <<l'animal>>per excel·lència mostrant un aspecte inicial del seu sentit simbòlic, en relació amb la idea submergida de l'animal com <<adversari>>. En la multitud de llegendes, el drac, a part del seu sentit simbòlic mes profund i recobert, apareix amb el significat <<d'enemic primordial, el combat amb el qual constitueix la prova per excel·lència>>, per exemple, San Jordi; que esdevé heroi després d'haver derrotat al drac (d'aquí que poc abans trobem la senyera). Les propietats simbòliques mostrades poden ser les següents: son forts i vigilants, la seva vista es aguda. Per aquesta raó en plena ambivalència, a part del seu sentit terrorífic.

Viu en coves, i d'aquí que a l'entrada en trobem una suposició.

El drac, molts autors arquitectes i d'altra gent no han estat d'acord amb quin tipus d'animal es aquest que representa el Park Güell per falta de la cua, en tot cas sabem que es un rèptil. La cua com ha dit molta gent no hi apareix, però també sabem que Gaudí no deixava res per fet, i si veiem el banc que hi ha al teatre grec podem adonar-nos de la forma que te, i els seus colors..

Aquest drac hi trobem els seus colors blau marí per la part de a dalt amb trossos blaus més fluixos entremig, la seva forma està feta com si fossin ones, típic de l'estil modernista. Està fet de trencadís de ceràmica, el blau representa la veritat celest, allò que es cert, però amb el color marró ens dona a entendre enfonsament i perdició. També les formes dels colors fan com a ones tirant cap a la cua, un altra tira es de color taronja i te trocets de color blau cel, el taronja vol dir la inflamació del cor que il·lumina l'esperit dels fidels i el blau representa la veritat celest. Així ens està dient que la veritat de Déu il·lumina l'esperit del poble. Seguida d'aquesta hi ha un altra tira de color salmó amb trossos taronges, el color salmó designava l'amor diví revelat a l'ànima humana i la unió de l'home amb Déu, que amb el taronja que inflamen el cor i il·luminen l'esperit dels fidels. Sota del taronja abans nomenat hi ha una altra de color salmó amb un ull negre davant . L'ull té forma d'avellana, aquesta tira no es molt llarga. l'amor diví revelat a l'ànima humana i la unió de l'home amb Déu, amb colors blaus, que significa, la veritat humana. L'ull negre significa l'error, del nores, i la forma de l'ull es típica europea. Sota d'aquest color salmó hi ha una tira també curta de color marró amb trocets blaus marins, que vol dir paciència en l'adversitat. Justament darrera hi ha una bossa de color blau marí que està situada sota d'una de color salmó. Aquesta solitud del blau vol dir la veritat per si mateixa. Sota de la línia ondulada marró hi ha una de blau cel amb trossos de color blau marí, que vol dir justament el mateix que abans, veritat per si mateixa, però que al ajuntar-la amb el marró el fa entendre com a

paciència en l'adversitat. Sota d'aquesta hi ha una de groga amb trocets turquesa que vol dir el groc l'amor diví que s'esclareix la intel·ligència humana,

el turquesa, una barreja de blau, veritat, i de verd, regeneració de la vida. Vol dir que Déu pot aclarir les idees als humans si es fa de veritat la regeneració de la vida. Però amb el marró te significats contraris, com amb el verd i bronzejat fan riure i plorar, amb el blau i bronzejat fan entendre paciència en l'adversitat.

I sota d'aquesta tira hi ha una que es la meitat blau i l'altra blau cel, com a símbol de la veritat. I ja sota de la

d'abans anomenada tenim una de color marró amb trocets blau marí que simbolitzen la paciència en l'adversitat. A les vores del drac tenim que son blau cel menys la corba que es blau marí. La cara del drac es de color blau cel, i té trocets blancs, que simbolitza la saviesa en la veritat. Poc després de la ranura de la boca té un cercle de color blau marí, i d'aquest tirant avall té tres colors un blau amb trocets blaus cel (que es el que dona pas a les tires del cos del drac) al costat d'aquesta hi ha un altra de color taronja amb trocets de color salmó, i després un altra de color blau, volent dir, la veritat fa que l'amor diví revelat a l'ànima humana, la unió de l'home amb Déu. Abans d'arribar a les extremitats, la mà té dos colors un tros turquesa i un altre salmó. Totes les mans, extremitats son de color turquesa i verd fluix, dic mans perquè tenen cinc dits, el verd símbol de la regeneració. En tot el cos té com bombolles marrons-taronjes de diferents mides. Això li provoca que del seu sentit inicial canviï a un altre de negatiu, en tot cas, si el té, ja ha estat exposat aquí. El cas es que aquest animal, té la veritat de l'amor diví, també l'enfonsament i perdició, té la veritat de Déu que il·lumina l'esperit del poble i

l'ànima humana, suposo que a causa del moviment catalanista.

El drac en ell lloc mateix, o sigui darrera, no té la cua, sinó que, pujant les escales, passant del columnat, i pujant per les escales, arribem al teatre grec, que se'n diu així per les formes que teia el teatre i que Gaudí va simular, i li va posar aquest nom. Ja que els teatres a l'aire lliure tenien una àrea circular i plana utilitzada per les danses de la coral; darrere hi havia un escenari elevat pels actors, i una zona amb seients més o menys semicircular construïda aprofitant un pujol i en torn a l'orquestra. Es representaven tres obres tràgiques (una trilogia), cada poeta tenia que presentar una sàtira, una farsa, i sovint una agosarada parodia sobre los deus i els seus mites. Després es representaren amb més freqüència les comèdies, que es desenvoluparen cap a la meitats del segle V aC. Així que el fet de que sigui una zona plana i semicircular, molt semblants al teatres grecs, però en aquest, el gran seient, el banc en forma de ones, es el que representa la cua del drac, a la cua el drac es on residia tota la força, d'aquí que la cua sigui tant llarga. Perquè quedés equilibrada la cua, per un costat feu el seient, i per l'altre un viaducte per la sortida de l'aigua, que aquesta va a parar als caps d'animal fantàstics que hi ha a la part de darrera. Però a Gaudí no li bastà amb que fos només una cua, sinó que el decorà, això si, de tot tipus de formes i colors. I a cada sortida d'aigua, per la part del viaducte, hi feia una figura. Com una d'un senyor amb bigoti, pel que sembla, com d'altres i moltes que hi ha. Aquest banc esta situat a sobre de la cornisa del temple dòric, els trossos de ceràmica de varis colors amb que està alicatat formen una policromia iridiscent d'un gran efecte decoratiu. Des de la plaça, amb el banc com a barana es pot gaudir d'una bella vista de Barcelona.

Sota, trobem la columna dòrica que abans hem passat. Formada per 84 columnes de mamposteria revocada, amb la part inferior recoberta de les rajoles de trencadís blanques, ja que en aquest lloc estava destinat a mercat per bastir als habitants de la ciutat-jardí. Entre les columnes hi ha unes bigues prefabricades de totxana sobre les que descansen casquets esfèrics de volta catalana amb l'entremig recobert de trencadís de rajola. Falten quatre columnes, dues d'elles juntes i el capitell ve substituït per un aplacat de peces de rajola, ceràmica i vidres trencats, de gran efecte compositiu aquestes plàstiques formes estan suspeses d'arcs rebaixats que uneixen les columnes immediates. L'arquitectura gaudiniana sembla integrar-se de forma connatural al paisatge. La pedra manifesta una força de tensió permanent, com si fos una cosa viva. Aquestes columnes amaguen un pas obert i un mur de contenció del terreny.

Als cercles que trobem a la part de dalt, on li falten les columnes, hi trobem uns cercles en els quals hi ha en tots, jo només n'analitzaré un, dens del cercle ho ha una espècie de sol groc amb tocs de taronja i blanc i un tira curvilínia blanca al mig. La part exterior, es de color verda i blava amb tocs de blanc. Aquest sol te el caràcter de manifestació i revelació, el blanc li dona un toc de rajos lluminosos, que significa la saviesa, la puresa de la llum eterna i el vermell de regeneració de l'home per amor i la veritat, o sigui que el fet de manifestar-te i que t'ajudin, que estiguin allí darrera i que t'il·luminin, et fa sentir-te estimat i més si el que dius te fonament de veritat. Potser això esta vist des del punt de vista dels herois, com ho va ser San Jordi.

I aquí en tenim un altra, que aquest te forma d'espiral, i el una revifalla recilcladora, M.Jujol, li fica vidre

d'ampolles i més, aquesta forma d'espiral vol dir que en el seu sentit la creació, moviment i desenvolupament progressiu, l'espiral es l'atribut de poder.

L'espiral es l'intent per conciliar la <<roda e transformacions>> amb el centre místic i el <<motor immòbil>>, o si més no constitueix una invitació a aquesta penetració cap a l'interior de l'univers, cap a la seva intimitat. En aquesta sent de dos colors blanca i marró, ens dona a entendre que es tenen com a penediment, innocència simulada, justícia pertorbada i alegria fingida. Cada cúpula enfonsada, que pot venir a simbolitzar un cop més el cel, i en aquest cal amb més motiu, ja que està a la part de dalt. Cada una d'aquestes té una espiral a dins, el qual en casi totes voldrà dir l'infinit, però de maneres diferents depenent del color.

Els rèptils habiten zones equatorials, contra més als pols vaguis, menys n'hi

han. Ja que els rèptils necessiten una temperatura per realitzar les seves funcions biològiques. Cap rèptil es migratori, excepte les tortugues.

Els rèptils habiten llocs variats, però poden definir-se per terrestres. Hi ha pocs que viuen en medis aquàtics. Però gairebé tots viuen en llocs humits com boscos, els rèptils viuen a en el sol, entre matolls i arrels, en els troncs del brancatge dels arbres. Molt pocs estan en llocs secs, rocosos o plens de sorra.

Per que poso això aquí?, doncs perquè al parc hi ha unes zones en les quals son pons fets de pedra, per a guanyar desnivell, però donen la sensació de l'habitat d'aquests tipus d'animals, aquests pons i els edificis de l'entrada, estan fets de pedra del mateix parc.

Es pot observar molt bé la vegetació mediterrània.